

1.

Учителят Петър Дънов

Коя е Божията Любов

Избрани стихове

*от утринни неделни слова
1933 - 1934 г*

Свободен

Свободен
е само онзи човек,
който е добил Божествения живот.

Свободен
е само онзи човек,
който не се изкушава.

/с.325/

Учителят Петър Дънов

Коя е Божията Любов

Избрани стихове

Книга 3

Учителят Петър Дънов
КОЯ Е БОЖИЯТА ЛЮБОВ

Избрани стихове
Книга 3

От "Новото разбиране
на връзката в живота",
Утринни слова 1933-1934г,
изд. 2000г., „Жануа'98"

Издателство
"Девора-МарБи"

2009

Учителят Петър Дънов
КОЯ Е БОЖИЯТА ЛЮБОВ
Избрани стихове
книга 3

избрала, подредила:
Юлиана Василева

илюстрация:
Сашо Георгиев

Издател:
ИИА „Девора-МарБи“
гр. Дупница, ул. „Цар Освободител“25,
тел.: 0701/ 4 30 12

ISBN

*Посвеждавам
на тези, за които Словото е Божествен нектар
и няма да Го пролеят.*

*На братята и сестрите,
за които Словото на Учителя е Божието Слово,
Меч на Духа - и могат да Го издигнат.*

*На душите, добили лекота и криле,
за да може устремът на поезията
да им даде полет и вдъхновение за работа.*

*На тези, които ще открият
съзвучието на музиката към стиховете на Учител,я
и на всички, които ще ги запечат
и претворят в багри, движение и живот.
Радвайте се! Това предстои!!*

*Посвеждавам на всички,
които безкористно и с любов
разгръщат и отрастват делото на Учителя
в себе си и в света.*

*На търсещите, които са пред прага на намирането,
на отпавилите своя зов,
към които Словото се е устремило.*

*Посвеждавам на избраните да Го претворят
вярно и музикално в иноземните езици,
за да стигне еликсирът на Словото, поезията на Учителя
до всички готови души*

Най-красивото положение

Настоящето
е най-красивото положение.

В миналото човек е бил малък,
в бъдещето ще бъде голям,
а в настоящето той живее.

/с.7/

Това

от хиляди години е така.

Обаче човекът

е забъркал пътя си,

човек откъде е слезнал,
не знае

Като иска да си отиде,

той не може да се върне,

забърква пътя си.

*И коя е причината,**че е забъркал пътя си?***2.**

Аз да ви кажа

причината донякъде:

Отива

един млад момък

на гости някъде.

Тогавя,

за здравето на този

или за здравето на онзи

пил

и така се напил,

че не може да си намери къщата

откъдето е дошъл.

Цялата нощ ходил,

не знае

къде е къщата на баща му.

и все търсиш
 смисъла на живота,
 дано го намериш някой път.

Виждаш – тук не е
 там не е
 и най-последно
 казваш,
 че животът няма смисъл!

Обаче,
 след като излезе
 винцето из твоята глава
 и се избистри умът ти
 и Слънцето изгрее,

казваш:
 "А, тази работа е ясна."

Покаянието

не е нищо друго
 освен едно пълно изтрезняване
 от онова
 неестественото,
 което си пил
 и не е трябвало
 да пиеш.

4.

Сега,
 даже в това състояние,
 в което се намирате,

има една опасност
за всинца ви.

Има една опасност
човек да се опие.

Та мислиш ли ти,
ако се влюбиш
в парите,
че това не е опиване?

Мислиш ли, че ако се влюбиш
в човешката сила,
в човешката слава,
че няма да се опиеш?

Хиляди неща
има
от които
човек така може да се опие,
че да забърка пътя си.

Тогава ти ще кажеш тъй:
"Аз не искам да пия!"

Не е въпросът
да не пиеш.

Ти си направен да пиеш,

но трябва да знаеш
какво да пиеш.

5.

Ти в тази богата къща,
където си на гости,
ще кажеш:
"Моля, дайте ми вода!
Дайте ми
от хубавата вода,
да се чукнем!
Ха, наздраве, сега!"
Те с винцето, а ти с водата,
те с винцето,
а ти с водата.
И най-после
те ще бъдат пияни,
а ти – трезв.

Ама какво ще кажат
хората?

Нека казват,
че ти пиеш вода,
която не опива.
Чукайте се
за здраве!

За България!
За жена ти!
За твоето здраве
и за здравето на всички!

/с.10-11/

Обновление

Всеки ден човек се ражда
или по дух,
или по плът.

/с.16/

А безпорядъка
ние го наричаме
„безпорядъка на омразата“.

В Любовта
ти учиш
човека.

/с.27/

Тайната на живота

Някой знае, че е грозен,
че не го харесват.
А може
да стане красив,
но за това се изисква
дълго време,
да работи вътре в себе си,
а това не става лесно,
изисква се дълго време.

Затова
взема,
че си намазва устата с червило,
ретушира лицето си,
за да стане красив.

Той
е малко черничък,
а сега
слага белило,
да стане бял.

Или бял е,
няма никаква червенина на лицето си
и тогава
боядисва бузите си с червена боя,
да покаже,
че кръвообращението му
е много добро.

А кръвообращението
не е добро.
Всичко това е фалш.

Ти си турил

червило на лицето,
искаш да кажеш,
че кръвообращението ти е добро.
Значи искаш да кажеш:
"Аз дишам добре."

На такъв човек
ще му препоръчам да диша,
да пие топла вода,
да се поизпоти малко.

Да бъде естествен.

И като стане
Господ в него свободен,
ще стане червен като ябълка.
Ама почернял си.

Да,
почернял си,
защото в тебе няма място за Господа
но като
Му дадеш
свобода в тебе,
веднага ще избелееш.

Е, остарял си.
Защо?
Не даваш свобода
на Господа.
Пак същият закон е.

Изгубиш силата си.
Защо?
Не даваш свобода на Господа.

Дай свобода на Господа!

Ще дам свобода
на Господа
и ще се подмладя!
Нищо повече!

Тайната
на живота
е там.
/с.48-49/

Съществената помощ

Животът

седи в Любовта
която трябва да се изрази отвънка.

Болният, запример,
всякога тича

да намери някой лекар,
който да му помогне.

Добре,
но това е
частично помагане.

Защо човек да не потърси помощ
при живата природа,
при Бога, Който може
да му помогне по-съществено?

Отвънка

ти ще платиш на някой лекар
да ти помогне
и отчасти може
да ти помогне той,
може да ти бъде полезен,
но само тогава,
когато той е в съгласие
с природата
и когато този лекар
дойде да те лекува с обич.

Сега колко лекари има,
които лекуват с обич?

Или правиш добро някому,
където си заинтересован.

/с.49/

Свобода на Господа

1.

Кой
 може
 да люби Господа?

Ще дадеш в себе си
 свобода на Господа
 и няма да се тревожиш,
 че си беден, гол, бос,
 че гладен ще умреш,
 че хората
 говорят лошо за тебе.

Ще оставиш
 всички тия неща,
 те са празни работи.

Нека си духа
 вятърът колкото си иска,
 нека си седи сиромашията,
 нека си говорят хората.

Че някой
 говорил лошо за тебе -
 нека говори.

Ама ходя бос,
 ама вятър духа -
 какво лошо има в това?
 Нека
 дойде вятърът.

2.

Че някой казва:

"Ти си лош."

Аз съм лош,

но ти, който ми казваш, че съм лош,
си два пъти по-лош от мене.

Бил съм несправедлив.

Ти

си два пъти по-несправедлив от мене,
който казваш това.

Не бъди индиферентен,

но ще го погледнеш

ще го потупаш по гърба този брат
и ще кажеш:

„Слушай, брат,

виждам, че в тебе

Господ не е свободен

и в мене не е свободен,

нека се хванем за ръка,

да освободим Господа,

защото Той

ще почне да ни стяга отвънка.

3.

Мене

ще ме стегне веднъж,

а тебе

ще те стегне два пъти.

Мене ще стегне
 с един ревматизъм по краката,
 а на тебе
 и ръцете,
 и краката ще стегне.
 Тогава какво ще правим?

4.

В този свят,
 на Земята,
 не стягай Господа!

Работи,
 обичай Го,
 люби,
 че като идеш в онзи свят,
 ангелите ще те посрещнат
 и на свети Илия
 ще бъде каляската там,
 с венци.

Тъй ще бъде,
 но ако ти си Го стягал
 Господа в този свят,
 аз отсега зная всичко,
 какво ще бъде в онзи свят.

Аз гледам
 в този свят
 какво правят хората.

Като погледна на някой дом,
 виждам как живеят

и казвам:
 Вие стягате
 Господа в себе си,
 но и вас ще ви стегнат.

Много вярно е това правило
 и в него
 няма изключения.

5.

Да оправим този свят
 не значи
 да оправим
 нашите работи.

Не.
 Но да дадем
 свобода на Господа
 да управлява
 във всички работи -
 да работи вътре в нас!

Каквото Господ
 направи в нас,
 всичко ще бъде добро.
 И талантливи ще бъдем,
 и каквото поискаме,
 всичко ще стане.

Това,
 което Господ направи,
 никой друг няма да го направи. /с.50/

Учението на Духа

Дайте свобода на Господа
в своята душа!

И когато
почва да ви говори
Той отвътре,

А отвънка
вие приемайте
и прилагайте.

слушайте Го!

Господ
да действа.

Отвътре

Това е
правилният израз на живота.

Това е новото учение.

То е
учението
на Духа.

/с.51/

Където е радостта

1.

Доброто седи в това
човек да има
на какво да се радва.

А радостта в какво седи?
Радостта е там,
дето има път,
дето има живот.
дето има истина.

2.

Щом има път,
ти можеш да се радваш;
щом има истина,
животът е с тебе,
ти можеш да се радваш.

Сега, къде е пътят?
Пътят е там,
където е радостта.

Когато ти имаш радост,
пътят ти
е отворен.

3.

А къде е истината?
Вътре в живота.

Истината е там,
дето има
светлина и топлина в човека.

А човешкият живот е там,
дето е Духът
дето е душата,
дето е умът, сърцето,
там е животът.

/с.55/

Няма да ви остави

Онзи, Който ви ръководи,
няма да ви остави.
Той е
 сигурността на човека.

И трябва да бъде така.

 Дойдеш до Него,
ще спреш там.
 Той е почивната станция.
Тази вяра е островът.
Там като стигнеш,
 ще си починеш.

Това трябва да бъде
 мярката за вярата ви.

Вярата ви казва,
 че Онзи, Който ви ръководи,
 и работи за вас,
няма да ви остави.

/с.65/

Условия

1.

Силата е обусловена
от знанието,
което човек притежава.

Любовта се дължи
на живота,
който човек има.

Свободата
се дължи на Истината,
която човек има.

2.

Ако ти
не разбираш Истината,
ти не можеш да опазиш
свободата,

ти ще я изгубиш,
защото свободата
и тя се губи.

Ако не се губеше,
питам тогава:
защо
воюваме ние за свободата?

Но трябваше да бъдем тогава
свободни хора на Земята.

/с.68/

Което изправя погрешките

Любов е само това,
дето се изправят погрешките.

Любов е само това,
което изправя погрешките.

Бог е Любов. Той постоянно
изправя нашите погрешки.

И Писанието казва:
"Бог е в Христа
и помиряваше света
със Себе Си!"

Не вменяваше греховете им,
не ги виждаше.

/с.94/

Изправянето

Погрешка е раждането,
погрешка е умирането.

Остава тогава
силата,
която изправя погрешката.

Трябва да изправим погрешката!

Божията
сила
работи в мене. Силен съм.

Ние ще покажем
своята сила
в изправянето на нашата погрешка.

/с.95/

ЕДИНСТВО

С новото разбиране
ще внесем

онова велико
вътрешно разбиране.

Единство ще се внесе в живота.

И ще мислим тъй,
както Бог мисли.

И ще действаме тъй,
както Бог действа.

/с.96/

който, като ходил на дълъг път,
да не са излезли пришки на краката му?

Кой е онзи,
който, като е ходил на дълъг път,
да не е страдал?

Като излезеш вън,
все ще има и дъжд,
и вятър, и бури,
лошо време и несгоди.

Всеки мисли,
като излезе на този път, за който се говори,
ще бъде като сегашните дами,
облечен, нагизден,
ще се разходи малко
и като се върне,
ще каже:
"Ходих на разходка!"

Това не е никакъв път.

Път е,
като излезеш на планината,
да отидеш на най-високия връх.

Този път
не е направен тъй хубав, добре изгладен,
но той е каменист път.

Той сам по себе си
не е лек,
не е лесен.

/с.114/

Възлизане

Единственото нещо
което може да ни изведе
от тъмния рудник,
то е Божията Любов.

Без любов
не може да се постигне нищо.
Тя ще надделее
над всички мъчнотии.

Божията Любов
трябва да влезе
като една мощна сила,
да обнови живота ви,
да преодолее всички мъчнотии;

тя е спасението
което трябва да стане.

Свободата,
която човек трябва да има,
светлината,
която човек трябва да има,
животът,
който трябва да има.

Човек трябва да разбере
чрез тях
новата любов. /с.124/

ОТВЪД

Човек,
като замине оттука,

45 години ще прекара горе,
на онзи свят,
ще разглежда всичките си съществувания,
всичките си опитности,
где е постъпил добре,
где не е постъпил добре,

где е направил
една добра постъпка
и прочие.

И като
преглежда
всичкия си живот,
от това,
което е прегледал,
онези господари на живота
ще му създадат
ново тяло,
нови условия,
ново положение.

И ще го пратят
пак на Земята,
да видят
в новия живот
какво може да направи.

Така ще продължава,

На границата

Опитът
е първата стъпка
към истината.

Ти, като направиш
един опит,
истината е вече пред тебе,

ти си на границата на това,
което наричат свобода,
на границата на това,
което наричат знание,
на границата на това,
което наричат любов.

Хората говорят
за любовта,
но не знаят какво е тя.

Много пъти вие говорите за любовта,
но не зная колцина от вас
имат това, новото на любовта.

По едно нещо се отличава любовта,
което някои знаят,
а някои не знаят.

Ти не можеш
по никой начин
да скъсаш
нишката на любовта.

/с.139/

Метаморфози

Всичките страдания
 произтичат от единствения факт,
 че някой път въжето на любовта
 става много дебело.

Бих ви дал
 много примери. Има
 една страна опасна.
 За учените хора,
 за светиите,
 това е едно
 благословение,
 но за невежите
 това е нещастие.

Страданието произлиза
 от голямото гемиджииско въже
 на Любовта.
 Ако ти речеш
 да изпъдиш скръбта,
 това въже става
 по-голямо.

Що е скръб?

Неразбраната любов.

Що е завист?

Неразбраната любов.

Що е зло?

Неразбраната любов.

Що е невежество?

Неразбраната любов.

/с.140/

Нишката на любовта

Когато човек
 разбира по човешки нещата,
той носи гемиджийско въже.

Това е човешката любов.

А пък Божественото
 е тънкият конец на любовта.

Писанието казва:
 "Привлякох ви
с нишката на любовта."

Бог не обича да товари хората
с голям товар.
Той е направил всичко
с голяма разумност.

Той дава
 малко нещо,
за да ви направи щастливи.

А пък ние искаме
 големи работи
за да бъдем щастливи.

/с.141/

Когато

Когато губиш времето,
ти си невежа.

Когато печелиш времето,
ти си учен човек, спестяваш.

Когато прахосваш енергията си,
ти не си учен човек.

Когато прахосваш условията,
които Бог ти е дал,
ти си невежа,
а пък когато ги използваш,
ти си учен човек.

Когато питаш
защо Господ е така направил света,
ти си невежа.

Когато не питаш,
ти си дважд невежа.

/с.142-143/

Тогава

Ти се молиш на Бога набързо,
по няколко минути.
А като отидеш при един човек,
от когото има да вземаш пари,
му дрънкаш половин час!

Защо при Господа
говориш само един миг,
а във втория случай
говориш много?

Ето как гемиджийското въже
почва да се обвива на гърба ти.

Като излезеш
от своето посещение при този човек,
тебе ти е тежко, мъчно,
голямо въже имаш – пари не си взел,
и освен че не си взел пари,
но усещаш неприятност.

Казваш: „Що ми трябваше да ходя?“

Не,
като отидеш при него,
кажи му:
"Добър ден, братко,
радвам се, че си добре."

За парите нито дума не споменавай.

Ти ще му се усмихнеш
и като му дойде наум,
че има да ти дава,
той ще ти каже:

„Ще извиняваш, аз имам да ти давам”,
и ти ги дава.

И ти доволен си излизаш с пари.
Тогав
въжето на любовта
е тънко.

/с.144/

Правило

Някой път си неразположен духом -
вземате

и си изчиствате пръстите,
един по един,
с кърпа.

Като си чистите пръстите,
кажете нещо на Господа през това време.

Достойнство трябва да имате.

Тези думи ще кажете
при чистенето на показалеца:

"Справедлив трябва да бъдеш."

На средния пръст:

*"Трябва да бъдеш жизнерадостен,
да благодариш на всичко."*

На безименния пръст:

*"Да си свършим добре работата,
да не протакаме."*

На малкия пръст ще кажеш:

*"С всички ще се отнасям добре.
Ще говориш истината."*

При чистене на палеца
ще кажеш няколко думи

и после ще повториш същото
на другата ръка.

След това седни на пианото
и свири
и всички ще те слушат.

И ти ще си кажеш:
"Много ми стана приятно."

Вие искате да седнете
на това пиано на живота
и да свирите,
да ви ръкопляскаат,
без да си чистите пръстите.

/с.145-146/

Запознанство

Вие искате да се запознаете, нали?
Има няколко начина за запознанство.

Ако вие се запознаете с един кон,
какво ще направите? -
Ще се качите на гърба му.

Аз казвам на един кон:

"Много се радвам,
че се запознах с тебе,
понеже си силен.
Искам да се науча на нещо
от тебе.

Аз ще се кача на гърба ти
и ти ще ме носиш.

И след като сляза от гърба ти,
аз ще направя нещо за тебе."

И като се кача на този кон,
да му е приятно,
ще му туря един малък гем,
не гемиджийско въже,
а само една малка връв.

И като сляза от коня,
ще вървим с него заедно,
ще го потупвам по гърба
и ще му кажа:

"Можеш да отидеш
в гората да се разхождаш
и ако обичаш,
утре пак ела."

Това е запознанство с коня.

Но като се запознаеш
с един човек,
какво ще направиш?
На гърба му няма да се качиш,
нито пък той ще се качи на гърба ти.

Какви трябва да бъдат
отношенията помежду ви?

Ами като се запознаеш
с Бога,
какво трябва да направиш?

Като се запознаеш
с един ангел,
какво трябва да направиш?

Като се запознаеш
с един човек,
трябва да знаеш какво да направиш.

/с.147/

Свободни

Да вярваш в това,
в което другите хора вярват,
това не е свобода.

Да вярваш в това,
[в] което другите хора не вярват,
това е свобода.

Където отидеш,
ако станеш такъв,
каквата е средата,
това не е свобода.

Желязото, като влезе в огъня,
е червено,
а пък като излезе,
не е червено.

Това не е свобода.

Страданията и изпитанията
са пробният камък,
с който се опитва
дали сте свободни
или не сте свободни.

Това е един пробен камък.
Това е наука вече.

Аз не говоря за една вътрешна наука.

По този начин
може да познаете
дали сте свободни,
или не.

Когато сте свободни
всичко може да постигнете.

Където не сте свободни,
постижение
не може да имате.

/с.151-152/

Панацея

Трябва да различаваме
във всички неща
Божественото
от човешкото.

При Божествените неща
аз имам само една мисъл:
Любовта.
И за вас е същият закон.

Без закона на Любовта
не може да имате никакви постижения.

Любовта е необходима
и за здравето ви,
и при храненето,
навсякъде е необходима.

Тя е мехлем -
панацея.

/с.153/

Сърце чисто

Въпросът
дали хлябът е добър
или не,
това е въпрос
само
за 4-5 минути.

Щом сдъвчеш хляба,
ще видиш.

Една вода,
за да познаеш
дали е хубава
или не,
стига само една минута.

Още като минава през гърлото,
ако е чиста,
усещаш приятност.

Инак стиска гърлото,
има една
стипчивост във водата.

/с.155/

Кладенеца

1.

Вие сте разочаровани.

В какво?

Всякога съм срещал разочаровани хора.

Скъсало се е въжето там, на кофата.

Казвам:

Дайте нова кофа.

Но и при новата кофа, с това въже,

ще се скъса въжето.

Казва:

"Какво да правя?"

Казвам:

Промени въжето.

С това въже кофата

все ще остане в кладенеца.

Казваш: „*Нямам толкова пари.*”

Щом нямаш толкова пари,

не изваждай вода от този кладенец.

Като няма средства,

да не се вади вода

от този кладенец.

Че, животът, който живеете,

не е ли

един кладенец,

от който трябва да изкарвате вода?

Онези условия, онези средства,
чрез които искате
да добиете вашето щастие,
не са ли вода?
Трябва здраво въже.
Всички имате въжета,
трябва да са здрави.

Някои от вас ще ми кажете:
"Как мислите,
моето въже здраво ли е?"

Че, вие знаете това
по-добре от мене.

Казвам:
Твоята кофа къде е? -
"В дъното на кладенеца."

2.

Ти питаш
да ти кажа
здраво ли е въжето ти?

Щом твоята кофа
е останала в дъното на кладенеца,
и твоето въже
се разбира какво е.

Ти ми казваш:
"Дай ми твоята кофа."

Аз моята кофа
не свързвам на такова въже като твоето.

Ти казваш:

"Нямаш ли малко човещина?"

Казвам ти:

Щом искаш

моята кофа,

ще махнеш своето въже.

Аз изваждам

моето въже и турям

моята кофа и мога

да ти услужа.

Но моята кофа и моето въже

не ги давам никому.

Спускам,

изваждам водата и казвам:

Вземи си толкова вода,

колкото искаш.

И пак отвързвам

въжето и кофата. Благодарения

не правя никому.

3.

В живота

всеки

трябва да си носи

своето въже

и своята кофа.

На Земята обикновено

е наредено

да има на кладенеца

въже и кофа.

На Земята е така.

Онзи,

който е турил на кладенеца въжето,
той ще си вземе вече парсата.

Той ще си вземе повече,
отколкото струва въжето.

Според мен,

аз никога не бих отишъл
при един кладенец,
дето има кофа и въже.

Чудни сте.

Когато отида

при извор,

аз ли трябва да изтегля водата навън?

Онези,

които живеят

на физическото поле,

трябва да изваждат водата си
от дълбоко.

Онези,

които живеят

в духовния свят,

водата им сама изтича,
няма защо да я вадят.

/с.170-171/

Когато искам да говоря

Някой път си казваме:
 какво е направил Христос,
 как е пострадал Христос,
 как апостолите са пострадали,
 как мъчениците са пострадали.

Всички привеждат примери.

Аз съм привеждал примери,
 но аз правя всякога
 един опит.

Когато искам да говоря,
 всякога опитвам.

Някой силен човек
 могъл да вдига 100 килограма.
 И ако аз мога да вдигна 100 килограма,
 казвам,
 че е възможно това.

Щом не мога да постигна това
 мълча си за това.
 Не правя и въпрос.
 За нещо, което не мога да го направя
 аз и въпрос не правя.

/с.171/

Съществената мисъл

1.

Искам да ви насоча
на една съществена мисъл.

Ние най-първо
трябва да оценим това,
което Бог е направил.
Да оценим
сегашния живот.

Ние не оценяваме
сегашния живот.
Погрешката е там.

2.

Ако ти
не оценяваш
сегашното,
ти не можеш да оцениш
и бъдещето.

Ако ти
не можеш да оцениш
най-малката любов,
ти не можеш да оцениш
и голямата любов.

Ако ти
не направиш най-малката постъпка,
ти не можеш да направиш
и голямата.

/с.172/

Страданията

1.

Страданията
са материали,
чрез които се гради
нашето бъдещо жилище.

И колкото са
по-големи
страданията,
толкова
по-голяма
къща се гради.

Ако ви са малки
страданията,
малка е къщата.
Големи ли са страданията,
голяма е къщата.

Големи въздишки ли имате -
много плащате на работниците.

Това е хубавото.

2.

Страданието е
едновременно
състояние,

от което човек
трябва да се освободи
колкото се може по-скоро.

Целият живот на човека
да не е впрегнат само в страдания.
Трябва

само една част от живота
да вземе страданието.

На Земята
едновременно ще живееш
живота, който живеят
в ада,

а когато се радваш,
ти си на Небето.

/с.182/

Ад и Рай

1.

У вас има едно желание
да станете господари.
Искам да ви покажа
един начин
как може да станете господари.

Вие страдате,
понеже искате да станете господари
и не може да станете.
Там е
всичкото страдание. Човек
винаги страда за това,
което не може да постигне
и винаги страда за това,
което изгуби.

Или че не е постигнал нещо,
или че е изгубил нещо.

Значи и в двата случая
не е силен,
не е господар на условията.
Сега
човек трябва да придобие
това качество.

Кому трябва да стане господар?

Трябва да стане
 господар на ада,
 да заповядва
 на всички нисши духове,
 та като го видят,
 да станат на крака.

Щом не си господар,
 те ще ти заповядват,
 който от тях дойде,
 ще ти заповядва.

А пък знаеш ли
 какво значи да си в ада?
 В ада ще бъдеш слуга.

2.

Когато някой ми говори
 за братство,
 аз подразбирам Небето, рая;

когато някой ми говори
 за братя и сестри,
 за майки и бащи,
 аз разбирам Небето,
 разбирам онзи свършен свят.

А пък когато ми говорят
 за страдания,
 за слуги, за роби,
 аз разбирам ада.

Там няма
 майки и бащи,

братя и сестри,
ти си слуга.
На друго място си даден.

Слугата
не остава вечно слуга.

Това вътрешно трябва да схванеш.

3.

Две течения
има в живота.

Когато попаднеш
в едното,
това е робуването.
Ще знаеш,
че ти не си господар
и трябва да се стремиш
да станеш господар.
Не да заповядваш на брата си.

В Небето ще се учиш
на закона Любовта.
Там ще слугуваш
доброволно,
от любов.

А пък в ада ще слугуваш -
искаш – не искаш,
ще слугуваш,
насила ще слугуваш.

В Небето
ще бъдеш господар,
ти сам
си господар на себе си,

а в ада
ще бъдеш слуга
и други
ще ти бъдат господари.

/с.183/

Евангелието

Един евангелист ме пита:
"Ти как
разбираш Евангелието?"

Аз му казвам:
Мъчих се да го разбера
и не го разбрах и си казах:
"Чакай да го живея сега"

и тогава почнах
да го разбирам.

/с.189/

Светът на Любовта

Като дойде
 светът на Любовта,
там всички вие ще бъдете щедри,
 ще има широко даване.

Аз не разбирам само на физическо поле.

Даването,
 това е една обмяна.
Бог е направил
 света такъв,
за да се опознаете един друг.

Бог
 гледа това,
 което правите.

Бог изпитва
 доколко сме готови
 да изпълним Неговата Воля.

Бог изпитва
 догде сме достигнали
в реализирането на Неговата Воля.

/с.191/

Три неща

Три неща
човек трябва да спазва:

Да не се поколебае
в своята любов,

да не се разклати
в своята вяра

и да не изгуби
своята надежда.

/с.191/

Когато дойде Любовта

Щом Божията Любов
почне да действува
няма противоречия.

Преди да е дошла Любовта
има известни противоречия.

/с.192/

Да бъдете весели

Трябва да бъдете весели,
за да се възвърне здравето ви.
Смейте се.

И когато сте сами,
пак се смейте,
за да се лекувате.

Смехът
действува здравословно.
Весело
гледайте на нещата

и като останете сами
посмейте се хубаво.

Смехът в известно отношение
е почивателно състояние.

Смехът
е външна граница
на радостта.

/с.192/

Чакай,
докато радостта
дойде при скръбта.

Ти не чакаш
да дойде радостта,

да поздравяваш сестра си.

/с.192/

Пълният Живот на Бога

Проявената
Любов
на Духа

проявената
Мъдрост
на Духа,

проявената
Истина
на Духа

НОСЯТ
пълния
Живот на Бога,

на Единния,
Вечния
Бог
на Живота.

/с.194/

Ще ви напусне

Вие казвате:
"Човек да бъде млад."
Но младостта
нещо реално ли е?

Средната възраст реална ли е?

И старостта
нещо реално ли е?

Тогавя питам:

Ако това
наричат реалност,
тогава
мнозина бяхте млади.

Де е вашата младост?
Отиде си тя.

Някои от вас
бяхте възрастни.
Но и тази възраст
ви напусна.

Някои от вас
сте станали стари.
Но и
старостта
ще ви напусне.

Тогава
какво ще остане от вас?

Като ви напусне
и старостта,
тогава какво ще бъде
следващото положение?

/с.198/

Реалното

Каква е разликата
между реалното
и нереалното?

Нереалното не расте. Това е
дървеното конче
или куклата.
Дето го туриш,
там си седи.

Кончето,
освен че няма да те носи,
но и него трябва да носиш.

Вие нямате ли
много кончета,
които носите?

Една скръб
не е ли
едно конче?
Една кукла -
също?

Едно
желание, което носиш
постоянно, с години,
и те смущава,
не е ли то
едно дървено конче?

Турнеш го тук,
турнеш го там,
все трябва
да плащаш за него.

И за работа не става
нито в каруца можеш да го впрегнеш.

/с.199/

Докато не изхвърлите

Докато вие не изхвърлите
всички ваши идоли навън,
на които упоавате,
вие здрави няма да станете.

/с.199/

Ако обичаш

Единственото нещо,
което разрешава
всички въпроси,
е Любовта.

Ако обичаш,
ти разрешаваш въпроса,

ако не обичаш,
ти не можеш
да разрешиш нищо.

/с.203/

Да промисли

1.

Докато не съзнаем
 нуждите на хората,
ние сме на крив път.

Животът
 може да се разбере
само като съзнаем
 нуждите на хората.

Ако ти съзнаеш
 нуждите на другите като свои,
само тогава ще можеш да разбереш
 живота.

Но докато
 изхождаш
само от твое гледище -
 не можеш.

2.

Например,
ние не влизаме в положението
 на Бога.

Вие нямате понятие
какво нещо е Господ.

Господ

*е едно Същество,
Което влиза в положението
на всички същества:
от най-дребните
до най-едрите.*

*И с всичките
противоречия
които съществуват в тях.*

И Той все урегулира нещата.

*Знаете ли
каква е грижата Му?
Да промисли
за всички тях.*

*Желанието
на най-малкото същество
влиза като
Негова цел.*

*Бог има желание
и най-малката буболечка
да бъде щастлива.*

*Той има желание
не тази буболечка да бъде силна и умна
като Него,*

*в това
не седи щастието на тази буболечка.*

*Но тази малка буболечка
да бъде доволна от живота,
който тя има.*

/с.204-205/

Мир

Всяка една душа
не трябва да влиза
в противоречие
със себе си
и с окръжаващата я среда.

Всички
трябва да избягвате
от вътрешните противоречия.

Противоречието
може да дойде,
то е друг въпрос.
Но

не създавайте
излишно
противоречие във вас.

Мъчнотии
отвън
могат да дойдат,
но вие

не създавайте
мъчнотии в себе си,

това
трябва да се има предвид. /с.209/

Медитацията, размишлението

На Изток
препоръчват медитацията,
размишлението.

Но в какво
седи размишлението?

Ти не можеш
да размишляваш,
да медитираш
без любов.

Ако в тебе има
един малък оттенък
на недоволство,
то има
принуждение вътре в тебе
и ти
не можеш да медитираш.

/с.223/

Своего щастие

Ти си недоволна,
защото
ти търсиш само

своего щастие
в света

и в това е злото.

/с.223/

Най-малката истина

Най-малката истина,
[тя] е следната:

Докато вие не станете
пълен проводник
на Божествената Любов
или на Божествената
Добродетел,
вие не може да имате никакво понятие
за реалността на нещата.

Ако през вашето съзнание
не може да мине Божественото,

вие нямате понятие
за реалността.

/с.224/

Само едно Аз

Само едно Аз
има в света,

което знае всичко,

а другите
са едно отражение.

/с.225/

Граждани на Божието Царство

Ако вие не станете
граждани
на Божието Царство,

вие не може да имате
никакви придобивки.

/с.229/

Едно правило

Не си давайте мнението!
Дръжте
тази философия:

Най-първо
дайте си мнението за себе си.
И ако
вашата преценка за вас
е добра,
тогава дайте преценка
и за другите хора.
Това е

едно правило.

Който
не го научи
сега

ще го научи
после.

/с.231/

Бъдещ живот

1.

Някой ще каже:

 "Това е дълбока работа,
за друго
 прераждане може да е това."

Аз за прераждания
не говоря.

Аз ви казвам:

 Ако сега
изгубите
 едно условие,
 едва
след 100
прераждания
 то ще се върне.

 А пък 100
прераждания правят
най-малко
 2500 години.

 Всяко прераждане
е едно
 условие.

Сегашният живот
 ви дава известни условия.

Използвайте ги,

защото бъдещите ви условия,
бъдещето ви превъплъщение

ще зависи

от сегашното
състояние
на вашия живот.

2.

За живота ви,
за мислите ви,
за постъпките ви,
за чувствованията ви

в Невидимия свят
държат сметка.

Там има
една книга
в която
всичко се записва.

Каквото мислите,
каквото чувствувате,
всичко онова,
което е важно,
се записва
и се знае.

И по това
ще определят

какъв ще бъде
вашият бъдещ живот.

Те отсега
определят, предсказват.

/с.232/

Трябва да минете

Земята е една рудница,
от която трябва да извадим
богатство,
без което
не можем да се върнем
в Невидимия свят.

Има нещо, което е
необходимо за нас
от земния живот.

Трябва да минете
през известни страдания,
през известни изпитания,
през известно боледуване.

Не считайте,
че болестите
са наказание.

Болестите са
до известна степен
наказание,
но те
дават знание
и с тях
ви се продължава животът.

Ако не бяхте боледували,
мнозина щяхте
да си заминете
за другия свят.

Всяко боледуване
е едно
пречистване на човека.

/с.232-233/

МОЛИТВА

Като отидеш при Бога,
не се оплаквай много,
не искай дреболии.

Но се помоли кратко,
ясно,
чисто,
точно кажи
какво
искаш от Него

и дълги молитви
не Му казвай.

Три думи да Му кажеш,
но точно, конкретно.

/с.243/

Развийте закона на Любовта

Бъдете едно с Христа,
където и да сте,

развийте закона на Любовта,

после ще дойдат
вярата
и надеждата.

/с.246/

Еднакво приложение

Волята Божия
без любов
не може да се изпълни

и на хората на Земята
пак без любов
не може да се служи.

Любовта в Божествения свят
и любовта в човешкия свят
имат
еднакво приложение.

/с.248/

Добрият човек

Добър човек е онзи,
който иска да живее,
както добрите хора искат да живеят.

Той се въодушевява
от всички добри хора,
които живеят по Земята,

и каквото добро види,
казва: „Това е хубаво.“

Добър човек е онзи,
който вижда доброто във всички хора
и веднага го прилага.

/с.248/

Здравословно състояние

Силата на човека
седи в онова разположение
да учи.

То е
едно здравословно състояние.

/с.249/

СМИСЪЛЪТ

Младият живот се стреми към възрастния,
възрастният живот се стреми към стария,
а старият – към Бога.

Умирането,
то е едно ликвидиране,
освобождение от всичко ненужно.

И ще се върнем пак
с една придобивка.

То е Божественият живот.

Старият трябва да умре,
да се откаже от старото
и с онова,
което е събрал,
да се върне в онзи живот,
който осмисля всичко.

Божественият живот,
това е СМИСЪЛЪТ.

/с.250/

Не го носи със себе си

В смъртта нас ни е страх
от митническата станция.

Туй, което носим,
ще мине през митницата.

Туй, което сме придобили
от този свят,
ще ни го вземат. -
Това ни безпокои.

Онези митничари са строги, всичко вземат.
Да не останем с празни ръце,
от това се страхуваме.
Не ни е страх от смъртта,
а от митничарите.

Разликата между праведния и грешния е,
че грешникът носи много куфари,
а умният, праведният,
носи много малко куфарче -
едва някоя и друга кърпичка,
някои малки пособия.

и да му ги вземат, казва: „И без тях мога.“

Праведният преди време
е пренесъл богатството си.
Не го носи със себе си.

Най-хубавото

1.

*Няма по-хубаво нещо от това
да разбере човек
какво значи да идеш при Бога.*

То е най-красивият свят!

2.

Но само здрави крака да имаш,
мазоли да нямаш и ревматизъм да нямаш,
гръбнакът ти да е здрав.

На Земята знаем здравите крака,
а в духовния свят означава
добродетели да имаш.

Щом нямаш добродетели,
страдаш.

Справедлив трябва да си.
Ако не си справедлив,
пак ще страдаш.

Ако нямаш милостиво сърце,
пак ще страдаш.

Трябва да имаш един отличен ум,
който мисли хубаво.
Ако не мислиш правилно, ще страдаш.

Трябва да имаш нещо,
с което да се занимаваш.

3.

Човек трябва да бъде добър.

Доброто е една радост,
доброто е силата на човека,
капиталът,
с който в дадения случай
той разполага.

И ако някой път се усещате слаби,
трябва да знаете
в кое именно сте слаби.
В доброто ли,
в правдата ли,
в милосърдието ли,
или в своята мисъл?

Човек трябва да бъде силен.
Не самоуверен,
но като дойде опитът,
да покаже, че е силен.

Когато човек повярва

че носи доброто,
няма по-хубаво нещо от това.

/с.252-253/

Да се почувствуващ свободен

1.

Ние разграничаваме хората
на богати и бедни, сиромаси.

И богатите, и сиромасите
се намират под един закон.

Кой е богат?

Човек, който веднъж се е оплел
в една материална форма,
той е в голямо ограничение.

2.

Аз считам хората за затворници.
Едни
са с железни букаи,
други – с дървени,
някои – със златни,
други – със сребърни вериги.

Питам:
Ти можеш да се радваш,
че твоите вериги са златни.

Ограничението си е ограничение -
дрънкат.

Казвам:

Дрънкат, но златно дрънкат.

Някой ще каже:

"Твоите вериги са от желязо."

3.

От каквото и да е направено
едно ограничение
то е ограничение.

Трябва един ден
да се почувствуваш свободен
Важна е свободата.

И когато се почувствуваме
един ден свободни,
то е вече живот.

/с.253/

Ще отиде

Каквото и да имаме в света,
нищо не остава у нас.
Ние само мислим,

временното ще мине
през твоите ръце
и после в други ръце ще отиде.

/с.264/

Молитвата

1.

Молитвата е един метод.
Когато не може да разрешите един въпрос,
ще се молите,
но не да чакате само на нея.

Молитвата е справка в дадения случай.

Ако така разсъждавате,
ако мислите,
че като се молите
всичко може да направите,
вие сте в един крив път.

Молитвата е за улеснение.

Молитвата е, за да не изгубите
живота, който имате в тялото.

Молитвата е, за да не изгубите
чувството, което е в сърцето,
мисълта, която имате във вашия ум.

2.

Тя е подкрепа.

Тя ще свърши
отлично работата.

Щом молитвата е запазила
живота, който е в тялото,
щом молитвата е запазила
чувството, което е във вашето сърце,
щом молитвата е запазила
мисълта във вашия ум,
тогава тя е сила Божия.
Тогава ние можем да постигнем
това, което желаем.

3.

Следователно
всякога трябва да се молим.

Молитвата е връзка
да се запази животът в нас,
да се обновява тялото.

Молитвата е процес,
за да се обновяват
нашите чувства.

Ако нямаш постоянно обнова,
тогава всякога има
една опасност.

Всякога трябва да има
една обнова в човешката мисъл.
По-следващата мисъл
трябва да бъде по-хубава.

Всякога една мисъл
трябва да бъде по-усъвършенствувана.

Докато достигнете до едно положение,
че сами да сте доволни
от своите мисли.

/с.264-265/

Истинската философия

Аз всичката философия
свеждам към това:

Да мисля,
 както Господ мисли.
 Зная как мисли Господ.

Да чувствавам,
 както Бог чувствава,
 и зная как Бог чувствава.

Да постъпвам,
 както Бог постъпва.

Това е истинската философия.

Туй като науча,
другите неща
сами по себе си ще дойдат.

/с.268/

Как го създаде Господ

Ако ме питате
защо някой човек
не може да ходи право,
ще ви кажа:
Защото е сляп. Слепият
винаги се спъва.

Ще кажеш: „Защо Господ
го създаде така?“
Не го създаде Господ така.

Глухият недочува.
Ти му говориш едно,
а той разбира друго.

Казваш:
”Защо го създадоха глух?“

Господ не го създаде така.
Той сам
се направи глух.

Всякога,
когато имаме един недъг,
ние искаме да си го изясним.

Това е хубаво,
но ние търсим причините там,
дето ги няма,
и мислим, че като намерим
някакви причини,

философски казано,
вървим от причини към последствие.

Много пъти
причините, които намираме,
са последствия.

Ти си намерил
едно последствие
и от него
разрешаваш друго. /с.269-270/

Ако разбираш

Всяка дума
трябва да представя нещо.

Пълните бъчви
не дрънкат,
а празните бъчви
много шум вдигат.

Бъчва, която вдига шум,
е празна,
а бъчва, която не вдига шум
е пълна.

Ако ти
си недоволен от живота,
пълна
или празна бъчва си?

Ако ти не разбираш живота,
каква бъчва си тогава?

Ако разбираш живота,
ти си пълна бъчва.

Ако не го разбираш,
ти си празна бъчва.

Всякога това,
което ние преживяваме на Земята,
от Невидимия свят онези,
които ръководят,

ПОСТОЯННО ЗНАЯТ
КАКВО НИ ЛИПСВА ВСЕКИ ДЕН.

Този ден
ти трябва да добиеш
това, което ти липсва.

/с.272-273/

Моята права мисъл

1.

Ако аз мисля право,
то е право,
ако не мисля право,
то не е право.

Моята права мисъл
не зависи от вас.

Правотата
на моята мисъл
зависи от самата мисъл,
а не от вас.

2.

Мисълта
сама по себе си
трябва да бъде права,
нищо повече.

В дадения случай
аз трябва да зная
дали моята мисъл
е права или не,
а не вие.
Аз да зная.

И тогава
вие да знаете също
за вашата мисъл.

3.

Щом остане
аз да се уча от вас
дали моята мисъл е права или не,
тази работа не върви.

Щом очаквате
вие от мене да се научите
дали вашата мисъл е права или не,
това не е правилно.

Вашите мисли
трябва да са прави,
нищо повече.

/с.274/

Правилният живот

1.

Правилният живот
не изисква
никакви усилия.

Ето какво аз разбирам под това:

една работа,
която не може да извършите с любов,
тя е пресилена работа.

Усилие
има там,
дето няма любов.

2.

Казвате: „Усилни времена“.
Значи няма любов.

Защо има бедност?
Защо е беден човек?
Нямат любов там.

Като дойде любовта,
няма да има сиромашия.

Но някой ще каже:
"Господ така дава -

на някои много,
на някои малко."

Не.
Това са ваши заключения.

Един баща
няма да остави
децата си да гладуват.

3.

Не, някои деца
са направили погрешка.
Той ги е наказал
и са останали гладни.

На някое дете в някоя къща
не му дават да яде -
значи то е направило някоя погрешка.

Погрешката може да е положителна.

Детето е болно,
майката не му дава да яде.
Детето казва: „Яде ми се.” -
"Няма да ядеш" – му се казва.

/с.275-276/

Снемете грижите

Ще кажеш:

"Кой ще се грижи за мене?"

Ни най-малко не трябва да мислим,
че някой трябва

да се грижи за нас.

Погрешката е там.

Грижи се кой?

Невежият човек се грижи.

Умният човек

никога не се грижи.

Грижи се сиромасът,
който няма пет пари в джоба си,
а пък богатият – не.

Безпокойства

има ли той?

Някой свирец,

който не умее да свири,

се безпокои,

като свири на пианото,

да не бутне някой неверен клавиш.

Онзи, който добре свири,

той е сигурен.

Ти казваш: *ще се грижиш за живота си.*

Че, от памти века
сте се грижили.

Снемете
грижите.

Снемете
товарите си.

Казва някой:
"Голям товар имам."

Никакъв товар,
никаква раница!

Снемете
всички раници!

По възможност,
като тръгнете на път,
да няма нищо на гърба ви.

/с.276/

Вътрешна връзка

Когато ти чувствуваш
любовта на Бога,
това е вътрешна връзка.

Когато чувствуваш любовта,
това е слушане на музика.

Богатството на човека
седи в това
да чувствува любовта.

Щом изгубиш това,
ти си последният бедняк в света.

Вие имате
тази опитност.

Изчезне ли любовта,
всичко друго се обезсмисля.

Обезсмисля се вярата,
всичко се обезсмисля.

/с.278/

Неестественото състояние

1.

Туй състояние, през което минават хората,
туй е неестествено състояние в живота.

Всички трябва да знаете,
че положението,
 през което цялото човечество минава,
а аномално.

 То минава
през една от най-лошите области,
които съществуват в живота.

Това са всичките мочурлаци,
в които тук-таме
я намериш нещо хубаво,
 я не.

Дето и да минавате,
мястото,
през което минавате, е такова,
че даже и най-хубавите работи
все ще ви дадат някаква горчивина.

2.

Ако имате най-хубавата къща,
тя ще ви излезе горчива.

Кой как мине,
ни най-малко няма да остави
 една хубава мисъл,

но ще каже:

"Кой знае къде е крал тези пари,
за да направи такава къща."

После каже:

"Какъв изедник!"

Той това, той онова.

После, не само това,
но след време
твоите деца, които ще се народят,
дяволът и на тях ще им тури
по една мисъл в главата:

"Баща ни и майка ни
да се махнат някак си,
да продадем тази къща
и да я изядем."

Бащата и майката ще усетят това,
ще се оплачат на своите близки
и те ще почнат да гледат
сина и дъщерята кръвнишки.

/с.285/

Което ни сполетява

1.

И казва този беснуем:
"Защо си дошъл преждевременно,
да ни мъчиш."

2.

Синът казва:
"Измъчи ме баща ми."
Бащата казва:
"Измъчи ме синът."

Аз зная синовете,
които мъчат бащите си. Бащата
обича да пие. Синът,
като види баща си пьян,
върже баща си.
Бащата казва:
„Защо ме мъчи синът?“
Синът казва:
„Не искам да пиеш, нищо повече.“

3.

Някъде дойде
синът пьян,
бащата го връзва.
Казва синът:
"Защо ме мъчиш?"

Мъчи го, следователно,
когато имаме
известни неестествени желания,
те трябва да се изпъдят.

4.

Ние считаме
че окръжаващата среда
ни пречатства
за онова, което искаме да направим.

До известна степен само.

В повечето случаи
ние сами
сме си виновни
за всичко,
което ни сполетява.

/с.287/

ОТДЯСНО И ОТЛЯВО

Когато двамата ученици
искаха да седнат,
единият отляво, другият отдясно,
Христос каза:

„Ще се кръстите с кръщението,
с което Аз се кръщавам,
ще страдате
и чашата на страданието
ще пиете като Мене,

но отдясно и отляво да седнете,
това не е Мое,
да го дам.
Правото е на Бога.”

Това са наши разбирания.
"Отляво и отдясно"
има съвсем друго значение.

Да си от дясната страна,
това подразбира,
че човек трябва да учи.

Да си отляво
значи да ти се разкрива
тайната на Божествената Любов.

Ако нямаш ум,

на който да ти се разкриват знанията,
какво се ползуваш?

И ако нямаш
едно сърце, на което да ти разкриват
тайните на любовта...

/с.291/

Непостижимо

Вие се изкушавате
и се интересувате
кой кого обича
и защо го обича.

В природата
съществува един закон:
Никога
не може да прегърнеш
една душа, да я стиснеш.
Даже не може
с пръст да се приближиш до нея.

Как ще съгрешиш?
Искаш
една душа
да я обичаш
и тази душа
да бъде твоя.

Какво ще правиш,
кажи ми?
То е нещо непостижимо.

/с.291/

Все трябва да дадеш

Човек, който иска
да има уважението и почитанието
на хората,
преди да има
любовта на Бога,
той не разбира добре нещата.

За да бъдеш почитан и уважаван,
трябва да имаш
Божията Любов.

Ако дадеш уважение и почитание
на хората
без любов,
ти се поставяш
на най-опасното положение.

Всичките хора,
които те обичат,
ще искат да вземат нещо от тебе.

Когато и да обичаш,
все трябва да дадеш
нещо от себе си.

Земната любов
не е свършена.

Ако си здрав, ще те обичат.
Ти трябва да бъдеш готов

на Земята
за обичта да платиш.

За всяка обич
трябва да платиш.

Ако мислите,
че няма да платите,
много се лъжете.

Ще платите.
Повече ще платите,
отколкото любовта струва,
която са ви дали.

Следователно
земната любов се продава,
купува,
а с Божествената Любов
е обратното.

Това са понятия,
другояче,
не може да се разбере.

/с.293/

Дишането на душата

Божественият закон
започва със закона на даването.

Даването е издишване.
Дишането
е вземане.
Аз ги свързвам така:

Даването и вземането
са дишането на душата.

Ако не издишаш,
тогава нямаш възможност
да приемаш
чистия въздух.

Значи като даваш,
ти имаш условия
да възприемаш

повече
отколкото си дал.

/с.298/

На човешкото лице

Събрали се
няколко хиляди души отгоре
и отиват при една сестра
и я подмладяват,
едно същество
дойде и каже:
"Колко ти си
добра, красива."

Учете се от тези същества,

а не както вие правите:
една сестра
казва на друга сестра:
"Колко си глупава!"
и с това
внося недоволство у нея.

И най-после
всичкото това недоволство
се очертава на човешкото лице.

/с.300/

Подмладяването

1.

Какъв е смисълът
на нашия земен живот?
Подмладяването.

Подмладяването е процес,
който постоянно
трябва да поддържаме.

Той е изпълнение
на Волята Божия.

2.

Ние не може да кажем,
че Той е стар.
Той е винаги млад.

Той не обръща внимание
на добрините и злините на хората.

Ако някой е много добър,
праща го на работа.

Ако някой е много лош,
пак го праща на работа.

Добрия – на добрата работа,
лошия – на лошата работа.

Съберете на едно място
добрия и лошия
и каквото са спечелили,
съберете го.

Разделете го,
по братски си го разделете.

Така мисли Господ.

/с.300/

Процеса за развитие

1.

Има една лошавина в света.
Тя седи в следното.

Когато един процес
не става правилно,
когато аз давам,
но малко,
и вземам повече,
лош човек съм.

С това спирам
процеса за развитие
в себе си
и в околните.

2.

Когато човек не живее добре,
той напакостява
на своя нос
очи, уста, уши
и разваля си
земната къща
и най-после
излиза от земната къща.

Трябва да се съгради
нова къща.
И може би,
за да стане това,

ще му вземе
най-малко 40 години.

/с.300/

Обичайте вашия Баща

За да няма просия,
за да се избавите от просията,
ще ви дам едно правило:

Ще обичате вашия Баща
и каквото заповяда,
заповедта Му
няма да направите на две.

Каквото ви каже,
ще изпълните.

Той ти казва:
"Направи това" -
ти го направи веднага.

Не казвай:
"Сега съм малко зает",
но го направи.

Това е изпълнението
на Волята Божия.

/с.301/

С една нова мисъл

Един съвет за днес:
Като излезете оттук,
да направите една баня,
да се окъпете хубаво,
да хвърлите долните и горните дрехи,
защото нов костюм ще има.

Да се облечете хубаво.
Днес всички
трябва да се облечете
с една нова мисъл.

Тази, новата мисъл,
трябва да носи
здраве за тялото ви,
разширение за сърцето ви,
светлина за вашия ум.

/с.302/

Това е безверие,
да се безпокои човек
кой ще го гледа на стари години.

/с.304/

Коя е Божията Любов

1.

Вие сте дошли до едно място,
дето едно ви трябва:
да разберете
великия закон на Любовта.

Най-напред
да определите
в каква посока се извявява любовта,
отгде иде любовта.

Ако твоята любов
не слиза перпендикулярно към тебе
и ако тя не прави
никакво отражение в тебе,
ти си в областта на сенките.

2.

Любовта
трябва да слиза точно перпендикулярно
към тебе и след това
трябва да има отражение.

И ако тази любов
не може да ти даде разширение,

ако тя не може да смъкне
всички твои скърби и страдания

и ако тя не може да хвърли
светлина в твоя ум,

ако тя не може да те измъкне
от обятията на смъртта

и ако тя не може да развърже
веригите на твоите нозе и да ги снее,

това не е Божия Любов.

Божията Любов
снее всички вериги.

И ако тази любов дойде
и не смъкне
от тебе всичките стари дрехи
и те остави гол,
това не е Божия Любов.

/с.308-309/

ПОЕЗИЯТА НА УЧИТЕЛЯ /3/

тема: Композиция на Стиха /1/

Възприятия за Стиха

*„Някога обичах с любовта на малък ручей,
който изчезва под лъчите огнени, преди да
стигне равнината. Някога обичах с любовта на
малко езеро под сянката на тъмни кипариси и
слънчевия лик не виждах. Но днес сърцето ми
стреми се към морето, което звездния простор
оглежда, браздите на брега си заличава,
приема всички и на всички дава.”* – Така,

навярно, би записал стихотворението от рецитал един добър, но несведущ в поезията слушател. – Това е прозаичната форма на „Обич” на Весела Несторова. На стр. 93 в кн. „Живият пламък”, на изд. Алфа-Дар, 1996г този текст, заедно със заглавието заема 18 печатарски реда.

Кога за първи път е възникнал стихотворният запис на Поезията? Кои са причините да се пренебрегне пестенето на хартия и да се редят прозирни тесни колони от куплети, разделени с междуредия? Нима ритъмът не се запазва и в прозаичния сбит запис на текста?

Всеки има познати и любими стихове. За тези от вас, за които Стиховете на Учителя са все още чудо-фантазия, ето ви задача. - Запишете сега поне един стихов куплет в прозаични редове! – Сравнете! – Каква е разликата?

Как ще изглежда и звучи стихотворението, ако бъдат пропуснати празните редове между куплетите? Как ще се повлияе, ако междуредията се уголемят тройно или петорно? Ако поставим празен ред на друго място в куплета? – Експериментирайте! – Това са важни и съществени въпроси. Те касаят прочита на Поезията.

Ще се спрем на традиционното разръщане на белият Стих в подразбиращата се правоъгълната координатна система на листа - „горе-долу”/”ляво-дясно”.

„Ляво” и „Дясно” в структурата на Стиха

Подреждането на строфите на Стиха „отляво” или „отдясно” е обусловено от традиционната за нас посока на изписване на думите. Стихът се разтръща надолу по редовете и посоката на изписване е предопредила крайната лява линия за „начало”, „старт”, което също, по отношение на думите по-вдясно или по-долу се асоцира с усещане за „минало”, „утвърдено”, „известно”, „познато”.

В лявата страна на Стиха е *нещото* разбираемо, за което не е нужно изложение на показ, и в този смисъл – по-закрито, по-потулено, повече в сянка, притиснато сякаш дори - от следващите думи. В лявата страна, по отношение на съседните предхождащи изрази, претендират да попаднат части от Стиха, в които изложеното знание е отлежало, стабилно, фундаментално, то е знание от векове, своеобразна основа. Поради

споменатите причини, *отляво* ще сложим и мисъл, чувство, евентуална постъпка, които имат по-ниска вибрация, които не са приемливи, на които недостига светлина. По този начин ще избегнем излишното им енергетизиране.

Когато искаме да привлечем вниманието към мисълта, да покажем нещо специално, да отредим най-видно място, да изтъкнем, да манифестираме – ще поставим тази строфа максимално *вдясно*. Дясната страна като място за полагане на строфите носи противоположните асоциативни символи – ново, свежо знание, потребност от утвърждаването му, акцент върху истинно твърдение, откритост – там е бъдещето. Когато изречението завършва със съответната строфа вдясно, това е начин да се удължи смисловото ѝ ухание и звучене – своеобразно енергетизиране на строфата.

ЛЯВО

подразбиращо се,
известно,
вече стабилно
познато

ДЯСНО

открито, акцент,
утвърждаване
ново, утвърждавано,
желано,
манифестирано,
изявявано

Засега повечето от нас се придържат към писането отгоре надолу и отляво надясно. Това е и начинът по който се разчитат стиховете, макар понякога този начин да ограничава. В добрия смисъл – отгоре надолу

„спускаме“ посланията към земята. В негативния смисъл – завършваме все чрез земното, приземяваме погледа си. Аз срещам и подминавам, с присвити рамене, покорявайки се на традицията, - срещам елементи от Стиховете, които искаха да се катерят нагоре, да се изкачват и издигат, не да слизат. Стрелка в полето, показваща обрнатия ред и правилния прочит, би стояла изкуствено. Търся нещо по-различно. ... Пишем отляво-надясно, и така не замазваме написаното. Пишем отляво-надясно, развивайки връзките в лявото полукълбо, акцентирайки върху разума, слънчевата страна.

В изкуството се разгръща цялата същност на човека. За да бъде истинно и без деформации това разгръщане, установени правила в областта на изкуството и поезията не са валидни. Необходимо е *духовно водителство*, *усет-знание* и *разкрепостеност* – критерии, надхвърлящи правилата. Малцина са засега изявените творци, осъзнали потребността от духовно водителство. ... Под духовното водителство крачим чрез разум, усет и знание, вървим свободно, волно и радостно. Досегашните форми ще бъдат преодолени, не в самоцелно новаторство, а там, където нова се ражда същността. - Хармония от послание, възприятие, осмисленост и трансформация.

Композицията на Стиха следва да бъде проверена, издържана, разглеждана и доказана в **триединството на Мисъл, Чувство и Действие**.

От гледна точка на *Мисълта*, Композицията е подредба, разкриваща в най-ясна и ярка последователност звената и елементите на Смиъсла.

В този аспект Композицията на Стиха прилича на подробен план, съдържащ цялостното изложение на един урок, старателно подреден в неговите взаимовръзки.

Следователно, ако искате да осмислите детайлите и да запаметите цитат от Учителя, потърсете стихотворната форма, *живата подредба* на този цитат. – Наричам

Композицията на Стиха „жива подредба“, защото именно тя максимално доближава като форма до физическото възприятие невидимото – теченията на Мисълта.

Тук можем да направим пряка съпоставка с емпиричните и структурни формули на химичните съединения:

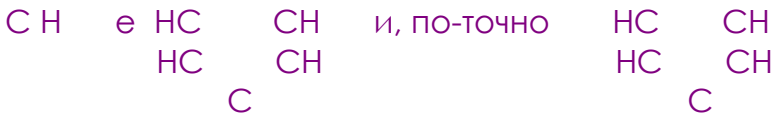
C H O H е също C H - C H O H и H - C - C - O - H

H O е също H O H , но още по-точно, това е

C

C

Информацията, която получаваме е различна!

– Разгърнатите структурни формули дават повече информация. – **Стиховете на Учителя, в тяхната уловена композиция – това са структурните форми на Словото Му!**

Чувството е облик на Поезията. Чувството, в неговия възходящ подем, в строгостта на чистотата, в мира и в утешението на проникновеното виждане, в неизменното присъствие на хармоничен фокус носи и емоционални и мисловни прозрения. Възприетите стихове чистят, съграждат и укрепват всичките тънки тела.

Само мисълта не е достатъчна за да поемем и продължим в пътя на ученичеството. – Чувството ни храни, утешава, вдъхновява и вразумява.

Стиховете на Учителя дават на чувствителния читател едно ведро усещане за лекота. Тази лекота и яснота, напомнящи високопланинския чист въздух, са характерни за стила на Учителя, те са Негов почерк. Мисълта и Чувството са определили изборът и подредбата на думите в Стиха. Затова думите на Стиха носят печата на Мисълта и Чувството в тяхната сила и красота, светлина и топлина, Мъдрост, Любов и Истина.

Композицията на Стиха отново под лупа разкрива *Действието*. – Действие, извършено

по Бога или действие, водещо към погрешки. – *Постъпка* – стъпка от житейския път. - Чрез яснотата на мисълта и възприетото чувство, у четящия възниква импулс за правилно действие, утвърждава се вярна програма. Всеки Стих е центриран. – Всеки Стих има отношение към една съществена постъпка.

Мисълта има ритъм. Чувството тече в ритъм. - Най-повърхностен е ритъмът на словесните звуци. – **Изящните, чисти ритми на Мисълта и на Чувството ни поднасят Поезия от най-висш порядък.**

Изборът на начало и край на Стиха се определя от тези ритми. – Това са пулсациите на Стиха.

Композицията на Стиха чрез звената от взаимовръзки Мисъл- Чувство- Постъпка определя размерите на Стиха.

Композицията – усет за картина

При подредбата на редовете, разглеждаме ги не само като съседни, но и цялостно в Стиха. Стихът се възприема зрително и като цялостна форма. – Той е извезван с букви и думи, подобно на гоблен. – Стихът е и една *картина*. – С редки изключения, когато Смисльът отстоява противоположно право, въздействието на тази картина трябва да е хармонично. В картината на Стиха от значение е и мястото на заглавието, и големината на междуредията, и мястото на цитираната в скобки страница, и свободните полета до него, и видът на

шрифта. Качеството на хартията не е така съществено както изброените фактори.

Темата за композицията на Стиха надхвърля рамките на един послеслов. Не целя да я развия и изложа докрай. Ако чрез написаното сте схванали, че положенията на строфите в Стиха *не са случайни*, и ако сте получили подтик към осмисляне чрез разгръщане на усета си към Стиха, то задачата ми е изпълнена.

Можете да участвате с писмата си, чрез новото, което сте осмислили и изложили в думи, в послесловите на *Поезията на Учителя*.

Очаквам писмата ви с проблясъци на истини за Стиха и с аргументи на *разума* - единствения верен ум!

адрес София 1172, ж.к. Дианабад, бл.26,
ап.10, Юлиана Василева
e-mail: juliana_v@abv.bg

Юлиана Василева

9 ноември 2009г